

De wraak van Grissom

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

De wraak van Grissom

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1976

© P. Nowee, 1976

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1046 4 (paperback)

ISBN 978 90 499 1160 7 (hardback)

ISBN 978 90 499 1104 1 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Puin en stof...

In het begin van de middag bereikte de kudde de Salmonriver. Op deze, zorgvuldig uitgekozen, doorwaadbare plaats was de bedding nauwelijks twee meter breed. En hoe tegenstrijdig het ook mag klinken, juist in het feit dat de rivier hier zo smal was, school het gevaar. Dezelfde watermassa's die stroomopwaarts een bedding met een breedte van soms vijf, zes meter tot hun beschikking hadden, moesten plotseling genoeg nemen met een breedte van nog geen twee meter. Het logische gevolg was, dat het water hier als het ware opgejaagd werd waardoor een razende stroomversnelling ontstond. Oh, de koeien stonden stevig genoeg op hun poten om niet onderuit gesleurd te worden. Het dreigende gevaar school meer in het lawaai waarmee het water tegen de langs de oevers verspreid liggende rotsblokken uiteenspatte. Vaalwitte schuimvlokken werden door de lucht geslingerd en kwamen met een kletsend geluid tussen en tegen de koeien terecht. De voorste dieren van de kudde hielden even in en er ontstond enige onrust.

De drijvers zagen het gevaar onmiddellijk. Het gedrag van koeien was vaak onvoorspelbaar. Soms kon je een geweer leeg schieten over de ruggen van de dieren, terwijl ze rustig verder gingen met grazen of herkauwen. Een ogenblik later kon diezelfde kudde op hol slaan, geschrokken van een rennende haas of een opvliegende eend.

Zonder dat daartoe een commando gegeven was, joeg een aantal cowboys hun paarden naar de 'kop' van de kudde en voegde zich bij de twee drijvers, die de kudde gedurende de laatste uren in de juiste richting geleid hadden. Enorme fonteinën water spatten in de lucht uiteen en in een mum van tijd waren de cowboys tot op hun huid doorweekt. Er was echter niemand, die hier ook maar enige aandacht aan besteedde. Krijsend en schreeuwend drevén zij de voorste dieren het water in. Het gedrag van de honderden koeien die hun leiders volgden, was op zijn zachtst gezegd merkwaardig. Ze schenen totaal niet onder de indruk te zijn van de grote vlokken grijs schuim die door de lucht vlogen. Het was of hun instinct maar één bevel gaf: wat er ook gebeuren mag, blijf de leiders volgen... volgen...

Op een klein plateau tegen een rotswand had Bob Stanhope – onze trouwe lezers beter bekend onder zijn bijnaam Arendsoog – zijn paard ingehouden. Van deze plaats kon hij de langgerekte kudde in zijn geheel overzien. Er gleed een tevreden glimlach over zijn gezicht. Het gaf hem een prettig gevoel te constateren, dat de drijvers stuk voor stuk hun vak tot in de toppen van hun vingers beheersten. Neem nu bijvoorbeeld het speelse gemak waarmee de cowboys, zonder dat er ook maar één aanwijzing gegeven was de honderden dieren door de stroomversnelling dreven.

Zijn blik dwaalde naar de ‘staart’ van de kudde, waar de jonge Mike Loan als hekkensluiter fungeerde. Ongetwijfeld zat de ‘kwajongen onder de drijvers’ nu alvast te bedenken welke streken hij straks met zijn collega’s zou kunnen uithalen.

Arendsoog grinnikt in zichzelf. Wat deed hij hier eigenlijk? Waarom was hij niet rustig thuisgebleven op de S-ranch (Stanhope-ranch)? Deze kerels hadden geen leider nodig! Het waren werkelijk allemaal vaklui. En als een van de mannen eens een fout maakte, hetgeen natuurlijk altijd mogelijk bleef, dan sprong onmiddellijk één van zijn vrienden bij om zonder commentaar de zaak recht te trekken.

Tja, eigenlijk betreurde hij maar één ding bij dit veetransport: het feit, dat Arendsoogs trouwe, Indiaanse vriend Witte Veder op de S-ranch achtergebleven was. Als Jim, de al wat oudere voorman van onze vriend, niet twee dagen voor het transport ziek geworden was, zou er geen vuiltje aan de lucht zijn geweest. Per slot van zake moest er iemand op de ranch achterblijven om de lopende zaken af te wikkelen en de touwtjes in handen te houden. Enfin, bedacht Arendsoog, het leven was nu eenmaal niet volmaakt. Hij hoopte, dat Jim gauw op zou knappen en dat werkelijk niet alleen omdat Witte Veder beloofd had hem dan zo spoedig mogelijk achterna te komen!

‘We hebben geen reden om te mopperen, boy,’ zei Arendsoog, terwijl hij zijn trouwe paard Lightfeet op de hals klopte.

Inderdaad, er was tot nu toe geen of eigenlijk maar heel weinig reden geweest om te mopperen! Tot dit ogenblik was het veetransport bijna onwaarschijnlijk goed verlopen. Elke dag hadden ze gemakkelijk de geplande afstand afgelegd en op de ‘verlieslijst’ stond nog maar één koe. Het dier was eerder op de dag ergens van geschrokken en had een paar gekke sprongen gemaakt. De laatste sprong was helaas geëindigd op de bodem van het Erwin-ravijn.

De voorste dieren van de kudde hadden de andere oever van de Salmonriver intussen bereikt en werden in de richting van de Goodwillpas gedreven. Arendsoog schrok op uit zijn gedachten. Zijn blik gleed over de honderden nat-glimmende koeruggen naar de, zoals altijd, fluitende Mike Loan die op dat moment als laatste zijn paard het water in leidde.

‘Kom aan, boy. We moeten weer eens aan het werk,’ zei Arendsoog. Hij klopte Lightfeet op de hals en begon behoedzaam de helling af te dalen. Enkele minuten later kreeg ook hij een douche van het hoog opspattende water van de Salmonriver. Op de andere oever aangekomen liet hij zijn trouwe rijdier de vrije teugel.

‘Wordt er tegenwoordig geen zeep meer gebruikt als we een bad nemen?’ grijnsde Mike Loan, toen Arendsoog hem voorbijreed.

‘Wacht maar, vaders, mijn tijd komt nog wel,’ lachte Arendsoog. Hij trok een paar slierten gras, of wier, of wat het dan ook was, uit zijn haar.

De drijvers hadden zich intussen weer over de volle lengte van de kudde verspreid. De voorste dieren hadden de smalle Goodwillpas bereikt en Gene Pike en Earl Steel, de cowboys die aan weerszijden van de ‘kop’ van de kudde gereden hadden, lieten zich ‘zakken’, zoals het in vaktermen genoemd werd. De kudde kon nog maar één kant uit: recht vooruit! Er was dan ook geen enkele reden om de smalle pas door de aanwezigheid van hun paarden nog nauwer te maken. Gene en Earl hielden hun rijdieren dan ook in om de koeien voorbij te laten trekken. Aan deze manoeuvre hadden de twee mannen hun leven te danken...

Arendsoog was zelf nog maar enkele tientallen meters van de kloof verwijderd, toen hij Lightfeet met een enorme ruk inhield. In een reflex dook hij uit het zadel, kromp in elkaar en probeerde zijn hoofd met zijn armen te beschermen.

Er klonk een donderende ontploffing en voor de verbijsterde ogen van de drijvers stortte met veel geraas de zuidelijke helling van de pas in. Gene en Earl werden uit het zadel gelicht en vele meters verder tegen de rotsen geslingerd, waar zij bleven liggen in de houding waarin zij terechtgekomen waren. Een fractie van een seconde later werden zij bedekt door tientallen van de vele duizenden grote en kleine rotsblokken en stenen die door de lucht vlogen.

Het oorverdovende lawaai van de explosie rolde langs de berg-hellingen en werd duizendvoudig weerkaatst. Arendsoog voelde de

grond onder zich trillen en schudden alsof er een aardbeving plaatsvond. Zijn armen, rug en benen werden getroffen door vele stenen en rotssplinters. Gelukkig bevond hij zich op een zodanige afstand van het centrum van de ontploffing dat hij niet geraakt kon worden door de grotere rotsblokken.

De rollende donder scheen zich dieper in het gebergte terug te trekken, want het lawaai werd nu overstemd door het angstaanjagende geloei van de honderden in paniek geraakte koeien. Arendsoog kwam voorzichtig enigszins overeind. Een grote stofwolk onttrok de plaats van de ramp aan het oog. In een flits overzag hij de situatie. Als een zich ontspannende veer schoot hij overeind en voorkwam daarmee op het nippertje dat hij onder de hoeven van een paar op hol geslagen koeien vermorzeld werd. Een nieuw en misschien nog wel groter gevaar dreigde... De kudde liep nog steeds in voorwaartse richting. De dieren, die het dichtst bij de instorting waren, konden niet heen of weer en menig dier werd verpletterd onder de hoeven van zijn soortgenoten. En hoewel dit uiteraard noch voor de koeien, noch voor Arendsoog een prettige ervaring was, ging de bezorgdheid van onze vriend toch in de eerste plaats uit naar de drijvers. Een aantal cowboys was evenals Gene en Earl uit het zadel geslingerd of met paard en al door de enorme luchtdruk tegen de grond geblazen. Lightfeet, wiens sterke benen de klap ook niet hadden kunnen verwerken, deed wanhopige pogingen om overeind te krabbelen voor de alles verpletterende wals van koeiepoten hem genaderd was. Op het moment dat Lightfeet erin geslaagd was zijn leven veilig te stellen, dook Arendsoog in het zadel. Er was nu geen tijd om te kijken of het trouwe dier gewond was. Er waren belangrijker zaken aan de orde.

‘Jaag ze terug naar de rivier!’ brulde Arendsoog, zich niet eens realiserend dat zijn kreet honderdvoudig overstemd werd door het geloei van de in paniek geraakte, boze, angstige, gewonde of voor hun leven vechtende koeien.

En weer eens bleek hoe gelukkig Arendsoog zich mocht prijzen met de drijvers die hij gekozen had. De vrolijke flierefluiter Mike Loan, die op zijn veilige plaats aan de staart van de kudde van de explosie zelf niet meer dan de schrik overgehouden had, begreep onmiddellijk wat hem te doen stond. Daar had hij Arendsoogs commando niet voor nodig! Met een nu verbeterd gezicht joeg hij zijn paard tussen de koeien door en slaagde er in recordtijd in de eerste twintig, dertig dieren terug te jagen in de richting waaruit zij gekomen waren.

Er zaten intussen al meerdere drijvers in het zadel, zij het met bebloede hoofden, ontvelde armen en benen of ernstiger verwondingen. Maar in al die hoofden hamerde slechts één gedachte: het leven van Gene en Earl was geen halve dollarcent meer waard als zij er niet snel in slaagden de kudde terug te jagen. Ze weigerden domweg te denken aan de mogelijkheid dat al hun inspanning voor niets zou zijn.

Arendsoog had het voorbeeld gegeven en zich met ware doodsvrachting tussen de op hol geslagen dieren gestort. De drijvers schreeuwden en krijsten met overslaande stemmen en schoten hun revolvers leeg in de lucht.

Minutenlang had het er alle schijn van dat al hun moeite vergeefs was. Geheel onverwachts kwam de kentering en werd het resultaat van Mike Loans werk merkbaar. Nu de druk aan de staart van de kudde verminderd was, zagen de koeien een weg om te ontsnappen uit deze hel. Ze keerden om en joegen achter de kleine groep aan, die door Mike Loan in de richting van de rivier gedreven werd. Eerst waren het nog enkelingen, maar spoedig volgden er meer.

Tien... twintig... vijftig... honderd... driehonderd...

De druk op de koeien bij de instorting werd nu snel minder.

Arendsoog wierp nog een snelle blik op de kudde, die nu met allesvernietigend geweld in de richting van de rivier stormde. Mike Loan, die van 'hekkensluiter' plotseling 'kopman' geworden was, probeerde de richting waarin de voorste dieren renden, langzaam om te buigen. Eerlijk gezegd interesseerde het Arendsoog op dit moment geen zier wat er met de kudde gebeurde, al stormden de dieren in één rechte lijn naar de Noordpool! Hij wendde Lightfeet en reed in een snelle galop terug naar de plaats van de instorting. Harry Cummings, een al wat oudere cowboy die nà Arendsoog de belangrijkste man van de drijvers was, voegde zich bij onze vriend.

Een tiental meters voor de instorting lagen de vertrapte overblijfselen van de paarden van Gene en Earl. Arendsoog keek zijn tweede man veelbetekenend aan. Harry Cummings wist met zijn figuur geen raad en probeerde zo onverschillig mogelijk te kijken. Hij slaagde er echter niet in te voorkomen, dat zijn lippen zich tot een verbeteren, smalle streep samentrokken. Arendsoog realiseerde zich plotseling, dat Earl Steel, zolang als hij zich kon herinneren, de beste vriend van Harry Cummings was geweest.

Een wolk van fijn stof hing nog steeds boven de plaats van de instorting en bemoeilijkte onze vrienden het uitzicht. Met tot spleetjes toegeknepen ogen onderzochten zij de omgeving.

‘Harry! Dáár!’ schreeuwde Arendsoog plotseling. Hij slingerde zich uit het zadel, welk voorbeeld minstens even snel door Harry gevolgd werd. Zwijgend knielden de twee mannen neer bij de bewegingloze lichamen van Gene en Earl, die merkwaardig genoeg op nog geen meter van elkaar terechtgekomen waren.

Razendsnel verwijderden Harry en Arendsoog de stenen die de twee slachtoffers bedekt hadden. Ze merkten niet eens dat ze bij dit werk hun handen tot bloedens toe openhaalden. Nauwelijks dertig seconden later waren de lichamen van Gene en Earl bevrijd. Met angstig kloppend hart keek Arendsoog naar het lichaam van Earl Steel. Hij wist wat hem te doen stond. Pols voelen, hartslag, ademhaling controleren. Maar er was iets dat hem weerhield om deze noodzakelijke handelingen te verrichten. Hij was bang. Bang dat...

‘Bob! Gene...!’ krijste Harry ineens. ‘Hij ademt...!’

Arendsoog boog zich snel over het lichaam van Gene Pike. Een scherpe rotssplinter had de rechterkant van Gene’s gezicht opengehaald, maar uit het feit dat de wond niet meer bloedde trok Arendsoog, misschien voorbarig, de conclusie dat de snee niet erg diep kon zijn geweest. De onnatuurlijke houding waarin Gene’s rechterbeen lag wees duidelijk op een breuk. Voor het oog van een leek waren dit de enige verwondingen, want over eventuele inwendige kwetsuren en bloedingen kon alleen een dokter een zinnig woord zeggen. Het voor-naamste was dat Gene nog leefde!

En juist op dat moment slaakte Earl een diepe zucht en bracht een arm naar zijn hoofd. Er verscheen iets dat waarschijnlijk een glimlach moest voorstellen op het bebloede gezicht van de drijver. Zelfs deze geringe inspanning was echter te veel en Earl verloor het bewustzijn weer.

Arendsoog voelde een bijna onweerstaanbare drang in zich opkomen om te schreeuwen, te juichen, te zingen...

Harry Cummings legde een hand op Arendsoogs schouder. Hij kneep zo hard, dat onze vriend zich onder andere omstandigheden waarschijnlijk losgerukt zou hebben. ‘Oh... Bob...’ kreunde Harry. Arendsoog meende werkelijk, dat hij twee tranen in het door de zon gegroefde gezicht van de cowboy zag. De greep om Arendsoogs schouder verslapte, maar net toen onze vriend een keer diep wilde ademhalen, kwam diezelfde hand als een moker op zijn schouder neer.

‘Hebben we niets anders te doen?’ gromde Harry, kwaad op zichzelf. ‘Die jongens moeten als de bliksem naar een dokter. Welke stad

of welk dorp ligt het dichtst in de buurt?’

‘Bursttown,’ antwoordde Arendsoog. Hij wierp een snelle blik omhoog, naar de oevers van de Salmonriver, waar de andere drijvers druk bezig waren om de kudde onder controle te krijgen. Ze pasten daarbij een bekende methode toe, die door de drijvers onder elkaar enigszins spottend ‘het kringetje’ genoemd werd. Om een stampede (op hol geslagen kudde) tot rust te krijgen wordt de ‘kop’ van een kudde langzaam maar zeker in één bepaalde richting omgebogen. Als men dit maar lang genoeg volhoudt, is het uiteindelijke resultaat dat de ‘kop’ van de kudde vlak achter de ‘staart’ komt te hangen. Dan is de cirkel gesloten en is het nog een kwestie van tijd voor de kudde, die uiteraard vermoeid raakt, snelheid mindert en uiteindelijk helemaal tot stilstand komt.

Het lijkt heel simpel als dit in een paar regels beschreven wordt. De werkelijkheid is echter, dat ‘een kringetje’ de drijvers heel wat inspanning, zweetdruppels en vaak vele uren tijd kost.

Op de andere oever van de Salmonriver verschenen de twee voorraad- en keukenwagens van het transport. Achteraf gezien was het een geluk bij een ongeluk geweest, dat één van de wagens in de vroege ochtenduren door een as gegaan was. Arendsoog had besloten, dat het veetransport verder moest gaan. De bemanning van de wagens zou proberen het euvel zelf te verhelpen en zich later weer bij de kudde voegen. Als de wagens dit gedwongen oponthoud niet hadden gehad, zouden zij vlak achter de kudde gereden hebben. Er was niet veel fantasie voor nodig om je voor te stellen wat er dan gebeurd zou zijn! De op hol geslagen koeien zouden de wagens zonder enige twijfel tot splinters vermorzeld hebben.

De kring van de stampende begon zich te sluiten. De twee wagens hadden de andere oever van de Salmonriver inmiddels bereikt en reden snel, opgejaagd door Harry Cummings, in Arendsoogs richting. Om de nerveuze koeien niet opnieuw te laten schrikken waren de koetsiers gedwongen in een grote boog om de kudde heen te trekken. Mike Loan en nog één van de drijvers, die begrepen dat hun kameraden de kudde nu wel de baas konden, reden snel terug naar de plaats van de instorting. Het was voor het eerst sinds het vertrek van de S-ranch dat Arendsoog de jonge Mike niet zag lachen. De twee cowboys wisten met hun figuur duidelijk geen raad. Ze wierpen een snelle

blik op de bewegingloze lichamen van Gene en Earl en reden toen snel verder naar de plaats waar een enorme hoop puin de doorgang van de Goodwillpas volkomen versperde.

‘Twaalf zwaargewonde dieren, boss,’ rapporteerde Mike enkele minuten later.

‘Help ze uit hun lijden,’ antwoordde Arendsoog kortaf. ‘Geef ze een genadeschot.’

Mike reed zwijgend terug en even later klonken twaalf droge knallen.

Eén van de voorraadwagens had Arendsoog intussen bereikt. In een hoog tempo werd de inhoud van de wagen eruit gesleept en nauwelijks enkele minuten later lagen Gene en Pike zo comfortabel als de situatie het mogelijk maakte op een stapel inderhaast losgegespte dekens van de drijvers.

‘Is het goed als ik ze naar Bursttown breng, boss?’ vroeg Mike Loan.

Arendsoog keek de jonge cowboy even aan. Harry Cummings had nog naar de dichtstbijzijnde plaats gevraagd. Mike wist dit zonder te vragen, hetgeen erop wees dat de cowboy de omgeving kende.

‘O.K., Mike! Moony gaat met je mee.’ Moony, het hulpje van de kok, was een knaap van ongeveer vijftien jaar. ‘Ik wil dat je drie dingen doet...’

‘Eerst Gene en Earl verzorgen. Dan een telegram naar Mining-Valley sturen en tenslotte voldoende springstof kopen om de doorgang hier weer vrij te maken,’ ratelde Mike.

Heel even keek Arendsoog hem verbijsterd aan. Toen gleed er voor het eerst sinds de kudde op deze rampdag de noordelijke oever van de Salmonriver bereikt had een vermoeide glimlach over Arendsoogs gezicht. Mike had hem bijna letterlijk de woorden uit de mond genomen! De cowboy wist niet alleen zijn handen, maar ook zijn hersens te gebruiken!

‘Rijd zo voorzichtig en tegelijk zo snel mogelijk,’ zei hij slechts.

Mike steeg zwijgend op, greep de teugels en klakte met zijn tong. ‘Kom op, Moony, als je nog mee wilt!’ De wagen zette zich langzaam in beweging. Als teken van groet tikte Mike even tegen de rand van zijn hoed.

Arendsoog slaakte een diepe zucht. De wagen met de gewonden was al achter de bergwand verdwenen. Een blik in de diepte vertelde hem, dat de kudde bijna geheel tot stilstand gekomen was.

Hij floot Lightfeet, die onmiddellijk naderbij kwam. Een vluchtig onderzoek wees uit dat het prachtige dier bij zijn valpartij geen ernstige verwondingen had opgelopen.

Eén van de drijvers maakte zich los van de kudde en kwam naar Arendsoog toe. Zijn gezicht was nauwelijks herkenbaar door de vuile strepen zweet, stof en geronnen bloed. 'We hebben ze geteld voor zover dat mogelijk was, boss,' rapporteerde hij.

'En!?' Arendsoog kon het niet helpen, dat dit ene woord er snauwend uit kwam.

'We missen er een stuk of negentig,' fluisterde de ander bijna, alsof de explosie zijn schuld was geweest.

Arendsoog had het gevoel of hij een klap in de nek kreeg. Negentig koeien! De harde waarheid drong akelig snel tot hem door. Negentig... Cijfers leken van alle kanten op hem af te stormen. De onkosten van het transport... het loon van de drijvers... nieuwe investeringen die hij op de S-ranch moest doen... de, weliswaar kleine, schuld die hij bij de Bank van Dorwan had en die afbetaald moest worden...

De drijver, die met zijn houding geen raad wist, had hem alleen gelaten. Arendsoog dwong zich om zijn gedachten onder controle te krijgen. Hij liep naar de enorme hoop puin en begon die te beklimmen. Twaalf koeien hadden ze moeten afschieten. Hoeveel koeien konden er onder deze puinhoop liggen? Hooguit tien, dacht Arendsoog. Dat betekende dat zich een stuk of zeventig dieren al aan de andere kant van de kloof hadden bevonden toen de helling instortte. Zeventig koeien, waarvan op het eerste gezicht geen spoor meer te bekennen was...! Zeventig koeien, die ongetwijfeld gestolen waren door degenen die de ontploffing veroorzaakt hadden. Want Arendsoog twijfelde er geen moment aan, dat er geen sprake was geweest van een grondverzakking of aardbeving, of wat voor natuurlijke oorzaak dan ook, die de hellingen van de Goodwillpas aan flarden gescheurd had. En mocht hij al getwijfeld hebben dan zou de sterke kruitdamp, die zelfs nu nog op de plaats van het onheil hing, hem spoedig zekerheid gegeven hebben.

Voorzichtig liet Arendsoog zich weer zakken en steeg op.

Hij reed naar de rivier, waar de kudde nu geheel tot stilstand gekomen was. De drijvers maakten van die gelegenheid gebruik om het stof en bloed van hun armen en gezicht te wassen. Uit de buurt van de keukenwagen klonk het gerammel van potten en pannen. Pete Grew was bezig met het klaarmaken van het avondeten. Tussen de bedrijven

door vond hij nog gelegenheid om de vele verwondingen van de drijvers met de een of andere ontsmettende, maar gemeen bijtende, vloeistof te behandelen. En dezelfde kerels die eerder op de middag bont en blauw gebeukt waren door tientallen, soms meer dan vuistgrote, stenen zonder een kik te geven, krijsten nu af en toe alsof ze levend gevild werden. Pete's kreten als 'aanstellers... papkinderen... kleinzerig stel...' waren niet van de lucht.

HOOFDSTUK 2

Een ontdekking

De zon was weggezonken achter de westelijke horizon. De vlammen van het vuur bij de keukenwagen waren al spoedig het belangrijkste lichtpunt geworden. Arendsoog zat op een rotsblok aan de oever van de rivier. Het tafereel was bijna vredig... De dansende vlammen van het kampvuur, de rustig grazende kudde, het vale maanlicht dat er niet in slaagde de omtrekken van de verschillende bergtoppen te doen uitkomen...

‘Harry!’ riep Arendsoog.

Harry Cummings kwam naderbij. Hij trok een beetje met zijn rechterbeen.

‘Wat mankeer je?’

‘Niets! Flauwekul! Had je me nodig?’

‘Kun jij het commando over het transport op je nemen, Harry?’ vroeg Arendsoog, die begreep dat Harry geen medeleven wilde hebben.

‘Natuurlijk, Bob! Het zou de eerste keer niet zijn.’

Arendsoog knikte. ‘Je kunt de kudde rond het gebergte drijven, Harry, maar dat kostje zeker een dag of drie, vier extra. Ik heb Mike Loan dan ook gezegd om voldoende springstof mee te brengen om de doorgang van de Goodwillpas weer vrij te maken. Het lijkt me wel verstandig als je de kudde een paar mijl stroomafwaarts drijft voor je die explosieven tot ontploffing brengt...’

‘Eén stampede tijdens een transport is genoeg,’ bromde Harry Cummings.

‘Je haalt de woorden uit mijn mond, Harry,’ zei Arendsoog, terwijl hij moeizaam overeind kwam. Hij had enige tijd in dezelfde houding gezeten en merkte nu pas dat hij volledig geradbraakt was.

‘Jij gaat de rest van de kudde opsporen, neem ik aan.’

‘Er zal niets anders opzitten,’ antwoordde Arendsoog, die met wat housterige bewegingen probeerde zijn spieren lossers te maken.

‘Lijkt dat je wel verstandig? Je hebt er geen flauw idee van met

hoeveel kerels je te maken krijgt!’

‘Ik ben niet van plan in zeven sloten tegelijk te lopen,’ antwoordde Arendsoog, die zich erop betrapte dat hij Harry’s enigszins snauwende manier van praten overnam. ‘Bovendien stuurt Mike vanuit Bursttown een telegram naar de S-ranch. Witte Veder komt ongetwijfeld onmiddellijk achter me aan, al zou hij het commando op de ranch aan mijn moeder moeten overdragen... bij wijze van spreken natuurlijk.’

Harry maakte geen tegenwerpingen meer. ‘O.K., Bob! Maar kijk wel uit, hè... en... eh... good luck!’

‘Thanks,’ zei Arendsoog kort. Hij stak twee vingers in de mond en floot schel. Enkele seconden later kwam Lightfeet uit de duisternis te voorschijn. Arendsoog steeg op, wat hem werkelijk enige moeite kostte. Hij reed naar het kampvuur, waar de drijvers zich verzameld hadden. Het was er zo stil, dat het zacht knetteren van de vlammen duidelijk hoorbaar was. Heel even voelde Arendsoog iets van spijt opkomen, dat hij uitgerekend Mike Loan met de wagen naar Bursttown gestuurd had. De jonge cowboy zou er ongetwijfeld in geslaagd zijn de stemming wat op te vijzelen. In een paar woorden deelde Arendsoog mee, dat vanaf dit moment Harry Cummings het commando over het transport had. Niemand had bezwaren, wat Arendsoog om eerlijk te zijn ook niet verwacht had.

‘Tot gauw, mannen!’ groette hij kort. Toen klopte hij Lightfeet op de hals en verdween in de duisternis.

Bij de instorting steeg hij af en begon voorzichtig naar boven te klimmen. Maar hoe voorzichtig hij ook te werk ging, hij kon niet voorkomen dat er een soort lawine-in-zakformaat ontstond. Tientallen losliggende kleine stenen rolden met veel lawaai naar beneden. Lightfeet had zelfs zonder commando al begrepen wat zijn baas van hem verwachtte, voor de ketsende en springende stenen zijn kwetsbare benen konden verwonden deed hij een paar stappen achteruit. De ‘aanloop’ was lang genoeg om voldoende snelheid te krijgen. Het prachtige dier schoot plotseling naar voren en was met twee reusachtige sprongen, waarbij zijn hoeven de puinhoop nauwelijks schenen te raken, naast Arendsoog.

Het was nu slechts een kwestie van tijd voor onze vriend en zijn paard de stevige rotsgrond aan de andere kant van de instorting onder zich voelden. De weg naar het verdwenen vee lag open. Arendsoog steeg op. Zelfs bij het vage licht van de maan waren de sporen die

de koeien achtergelaten hadden, duidelijk zichtbaar. Uiteraard waren ook de dieren, die op het moment van de explosie de pas al achter zich gelaten hadden, van de enorme klap geschrokken en op hol geslagen. En de sporen die een stampende achterliet, waren zelfs voor een bijziende grijsaard die achterstevoren op zijn paard zit nog te volgen!

Tweemaal gunde Arendsoog zichzelf en Lightfeet een korte rust. In deze tijd van het jaar waren de nachten bijzonder kort en al heel gauw kroop het eerste morgenlicht bedachtzaam over de bergen in het oosten.

Aanvankelijk hadden de sporen in noordelijke richting gewezen, maar ze bogen nu af naar het westen en Arendsoog kwam in een hem volkomen onbekende streek terecht. De drijvers, bandieten, veerovers, of hoe men ze ook wil noemen, waren er al geruime tijd geleden in geslaagd de voortjagende kudde onder controle te krijgen. Dat was natuurlijk niet zo'n geweldige prestatie geweest, want tussen de steile bergwanden hadden de koeien maar één richting kunnen kiezen: vooruit. Aan de sporen had Arendsoog duidelijk kunnen zien waar de kudde vermoeid begon te raken. Doornstruiken met hun venijnig scherpe stekels werden weer ontweken en de bodem, die aanvankelijk veel overeenkomst had vertoond met een omgeploegd maanlandschap, kreeg weer een normale aanblik. Weliswaar waren de sporen van de kudde nog duidelijk zichtbaar, maar ze vormden nu een langgerekt vrij smal lint, hetgeen er duidelijk op wees, dat de dieren weer achter hun leiders aan sukkelden. Bij een stampede trok geen koe zich iets van de leiders aan en rende slechts voor haar eigen leven. Dieren probeerden elkaar dan in te halen, wat altijd tot gevolg had dat de sporen van zo'n op hol geslagen kudde breed uitwaaierden.

De zon was allang boven de bergen verschenen en klom snel hoger. Er stond geen zuchtje wind en het werd warmer en warmer. Arendsoog rammelde van de honger, maar hij gunde zich geen tijd om iets te eten. De kudde kon niet ver meer zijn! De sporen, die de koeien in de vorm van uitwerpselen achtergelaten hadden, waren zo vers dat de zon er nog niet in geslaagd was ze uit te drogen.

Plotseling hield Arendsoog Lightfeet sterk in. Hij bevond zich in een kloof, die via een zacht glooiende helling toegang gaf tot een breed dal. En daar, in de diepte, had hij iets zien bewegen... Lightfeet tot stilstand brengen en afstijgen was eigenlijk één vloeiende beweging geweest. Hij gespte snel zijn koppel af, bang dat een weerkaatsende zonnestraal op de sluiting van de riem of op de glimmende delen van

zijn wapens zijn aanwezigheid zou verraden. Zoveel mogelijk gebruik makend van de slagschaduw van de bergwand sloop hij dan naar de rand van de kloof. Bijna onmiddellijk kreeg hij de man in de gaten... Hij zat in de schaduw van een boom, de hoed wat over de ogen getrokken. Naast hem lag een geweer. Arendsoog zou er iets voor overgehad hebben als hij op dit moment zijn kijker had kunnen gebruiken. Daar was echter geen sprake van, om dezelfde reden waarom hij zijn koppel afgelegd had. Het enige dat hij nu kon doen was een hand boven de ogen houden om te voorkomen, dat de felle zon hem zou verblinden.

Hij was juist op tijd om getuige te zijn van een schouwspel dat nogal wat vragen oproep. Twee andere mannen naderden de eerste, die op zijn schaduwrijke plekje kennelijk in slaap gesukkeld was. Een harde schop tegen de zijkant van zijn zitvlak wekte de man ruw uit zijn dromen. Hij vloog overeind, terwijl hij tegelijk zijn geweer greep dat al die tijd achteloos naast hem gelegen had.

Eén van de nieuw aangekomenen griste het wapen uit zijn handen en gebaarde hem om mee te gaan. Ze liepen in de richting van een paar struiken, die op nauwelijks twee meter van de steile rotswand groeiden. Arendsoogs aandacht was heel even gevestigd op de derde man, die de plaats van nummer één, onder de boom, had ingenomen. Toen zijn blik weer naar rechts dwaalde, waren de twee anderen verdwenen. Arendsoog wachtte geduldig, in de overtuiging dat de vrij hoge struiken de twee mannen tijdelijk aan het gezicht hadden onttrokken. Hij wachtte een paar minuten. Het leek wel of zelfs geen blad van de struiken bewoog...

Onwillekeurig schudde Arendsoog het hoofd. 'Daar moet ik meer van weten,' mompelde hij in zichzelf. Hij kroop achteruit en gespte haastig zijn koppel weer om. 'Wacht hier, boy!' zei hij zacht, terwijl hij Lightfeet heel even over de neus wreef. Om zijn genegenheid te tonen duwde Lightfeet zijn natte lippen tegen Arendsoogs oor, wat zo hardhandig ging dat de cowboy lachend steun moest zoeken tegen de rotswand. Nog nagniffelend begon hij dan aan de afdaling. Hij moest zichzelf dwingen om zich niet te laten opjagen en de voorzichtigheid geen moment uit het oog te verliezen. Als hij aan zijn nieuwsgierigheid toegegeven had, zou hij de helling afgestormd zijn! Toen hij na ongeveer vijf minuten, die naar zijn gevoel een eeuwigheid vormden, de bodem van het brede dal bereikt had, bleef hij geruime tijd roerloos liggen. Met een hart dat sneller klopte dan normaal sloop hij vervolgens in de richting van de plaats waar de twee mannen verdwenen

waren. Om iedere kans op ontdekking uit te sluiten, kroop hij in een bijna overdreven grote boog om de man bij de boom heen. Hij voelde, dat hij op het punt stond een belangrijke ontdekking te doen. Niets mocht hem op dit ogenblik tegenhouden. Hij maakte handig gebruik van de in zeer ruime mate aanwezige mogelijkheden tot gezichtsdekking. Een paar maal, en dan nog slechts gedurende enkele seconden, moest hij enkele meters onbegroeid en vrij egaal terrein overbruggen. Arendsoog, die de kunst van het sluipen van Witte Veder had geleerd, deed zijn leermeester alle eer aan.

Hij was er absoluut zeker van dat de man bij de boom zijn aanwezigheid niet opgemerkt had, toen hij eindelijk de hoge struiken bereikte. Heel even slechts bleef hij doodstil liggen om zowel zijn ademhaling als zijn hart de gelegenheid te geven om in hun normale ritme te komen. Centimeter voor centimeter richtte hij zich dan op... Toen hij zich realiseerde dat al zijn inspanning overbodig was geweest, was het al te laat...

‘Hands up, vriend...!’ klonk een snauwende stem.

Arendsoog richtte zich nog iets verder op en keek in de loop van een revolver, die tussen de struiken door op hem gericht was. Ondanks de hachelijke situatie waarin hij zich bevond, voelde hij iets van bewondering in zich opkomen. Dezelfde bewondering, die een sportieve atleet voelt voor een sterkere, slimmere of beter getrainde tegenstander. De man die de revolver vasthield, was zo goed gecamoufleerd, dat Arendsoog hem zelfs van zo nabij niet kon zien. Slechts uit de plaats waar het wapen zich bevond, en logischerwijs dus ook zijn hand, kon onze vriend opmaken waar de man ongeveer moest liggen.

‘Gebeurt er nog wat of wordt er een spelletje gepokerd?’ klonk het kil. ‘In dat geval deel ik de kaarten...’

Het spannen van de haan van de revolver liet Arendsoog geen twijfel over de bedoeling van de zogenaamd lollige opmerking van de ander. Langzaam bracht hij de handen boven zijn hoofd. Hij had de neiging om de revolver, die zo vlakbij hem was, uit de hand van de man te slaan snel onderdrukt. Om dat te kunnen doen had hij eerst antwoord moeten hebben op twee vragen: was de man alleen en zo ja had hij in de andere hand wel of géén revolver?

Met een zucht van teleurstelling legde hij beide handen op zijn hoofd, dat nog steeds door zijn cowboyhoed bedekt was. Hij strengelde zijn vingers in elkaar.

Er ritselden wat takjes... Arendsoog hoorde dat zijn overvaller de